

"עבר, הווה ואני" תערוכת צילום ופוטותרפיה בקניון לב חדרה

מאת: עמליה (מלי) רוטמן

תערוכה קבוצתית, בה המשתתפים, חברי מרכזי היום של העמותה למען הקשיש בחדרה, בחרו תמונה מעברם ושיחזרו אותה כיום בהווה. הגוף בגר בשנים אך הנפש נותרה ועודנה צעירה – זהו המסר העיקרי בתערוכה המוצגת בקניון לב חדרה במסגרת חודש ההצדעה לאזרחים ותיקים בעיר. בין התמונה המקורית למשוחזרת יש הפרשי שנים של כ-20 עד 80 שנים. הצילום חשף רגשות, זיכרונות, געגועים לארץ המוצא, להורים, למשפחה ולעיתים לחוויות ילדות ונעורים בלתי נשכחות.

המנחה ואוצרת התערוכה, **רמה יאזמה, צלמת ומנחה קבוצות פוטותרפיה (תרפיה באמצעות צילום)**, מסבירה:

"פוטותרפיה היא גישה טיפולית ממשפחת הטיפול באמנויות, כשהצילום הוא הכלי שדרכו מגיעים ללב האדם. בכך נפתח צוהר לרגשות, לתחושות ולאירועים. המצלמה מאפשרת נראות למצולמים המבוגרים, לאלה שלא תמיד 'רואים' אותם".

המשך בעמ' 2

סרטים באולם רנה שני

3/12/2017 יום א' בשעה 16:00 פיגומים
 24/12/2017 יום א' בשעה 16:00 טרם נקבע

לפרטים נוספים: ננה הסל 8007997-054

תלם

שירותי סיוע בקהילה

קבלת קהל במשרדי העמותה בימי שלישי

תלם - בשיתוף עם העמותה למען הקשיש בחדרה

סיוע וייעוץ בקבלת רשיונות לעובד הזר - ללא תשלום.
 מטפלים/ות זרים - 24 שעות ביממה
 שירות מקצועי ואמין

טל: 03-5618850
 גרינברג כלנית: 050-4440009

העמותה למען הקשיש חדרה

מטפלים מנוסים לטיפול אישי בבית

מטפלים זרים ל 24 שעות

מרכז מידע ייעוץ והכוונה

טל: 04-6210526, 04-6324808

רח' רמב"ם 29 (קומה 1) חדרה

מאת: עמליה (מלי) רוטמן

למה דווקא האוכלוסייה הוותיקה?

"אין מרכזים רבים המאפשרים מפגשים טיפולים-רגשיים כאלה. העבודה עם האוכלוסייה הוותיקה מרגשת אותי. איתם אני מרגישה נתרמת. אני נפגשת עם החברים אחת לשבוע באופן רצוף, ובכל שנה אני יוצרים משהו חדש."

מה קורה במפגשים?

"כל מה שקורה בחדר נשאר בחדר. יש מפגשים סוערים, אי-הסכמות, מריבות, חילוקי דעות. בסופו של דבר העוצמה היא בקבוצה. כולם - האחד בשביל השני. מעודדים, תומכים ומקשיבים."

בחלק מהמפגשים **רמה** מצלמת, בחלק מצלמים איש את רעהו. לפעמים היא מפעילה אותם ולעיתים עולים דברים אחרים. לכן לא משתמשים במצלמה לאורך כל המפגש, אלא מדברים.

איך התחיל הרעיון לשחזר צילומים?

"הכל התחיל לפני למעלה משנה, כשאחת המשתתפות-**פנינה גולדמן-מיכלוביץ**, הוציאה תמונה כשהיא בת תשע ברומניה, ילדה מתוקה, עומדת זקופה בפוזת עם חצאית שהיא מרימה. ברגע שראיתי את התמונה אמרתי לה שחייבים לנסות לשחזר אותה. אפשרתי לכל חברי הקבוצה להביא תמונה משמעותית עבורם מן העבר ושממנה ניצור בדרך כלל נבחרת תמונות מזיכרונות טובים."

אחרי הצילומים, קיבל כל משתתף תמונה קטנה של השחזור, והתבקש להתייחס להרגשה כשמביטים על שתיהן. הצילומים חשפו רגשות, זיכרונות וגעגועים לארץ המוצא, להורים, למשפחה ולחוויות ילדות ונעורים בלתי נשכחות. אצל רובם היה מין רצון לנסות לחזור לילד שבהם, שעדיין חי ובוטט. אח"כ קיבל כל משתתף לביתו תמונה קטנה. העונג היה המשוב שכל אחד מהמשתתפים קיבל מבני-המשפחה.

משתתף אחר, **אלי שורקי** הוליד בת כשהיה בן 48. הוא היה היחידי מהחברים שבחר להביא ולשחזר את התמונה שלו עם אשתו ובתו הקטנה בת החמש. הוא הגיע לצילומים עם אשתו ובתו, היום בת 28.

סיפורה של רחל

רייכספלד ז"ל עצוב ומרגש.

כשהגיעה לקבוצה אמרה "אני לא מדברת! אני לא מצטלמת! אני לא מעוניינת! אני רק באה לשמוע." היו פעמים שרחל יצאה מהמפגש ואמרה: "מספיק לי! אני לא יכולה יותר!" בהמשך, נסחפה רחל עם חבריה ובחרה בתמונה שלה בחיל-הרפואה. בתהליך השחזור כולם סייעו לה. בינתיים נפטרה רחל, אך הספיקה לקחת את התמונה הביתה.

אלי, קורין וניקול שורקי, חדרה, ישראל, 1994

"ילדים ומשפחה נותנים לנו כח ואור בחיים"

"כשהתקשרתי לבנה להביע תנחומי", מספרת רמה, "הוא שאל: 'את רמה? את עשית את התמונה של השחזור? מעולם לא הצלחתי להוציא ממנה חיוך בצילום. איך הוצאת ממנה כזה חיוך?'"

דבר המערכת

מאת: ימימה לוי

חנוכה הוא חג שזוכה לקונצנזוס מקיר לקיר. יש אומנם וויכוח מה גרם למה, המרד לגזרות או הגזרות למרד (165 לפנה"ס), ויש ספקנים שידחו מכל וכל את הניסים ובמיוחד את נס פך השמן, אך הוויכוח מינורי. אין התלהטות והתלהמות. הוויכוח הזה גם לא מפלג את העם והרבה חילוניים לא רק מדליקים נרות, אלא אף שמים כיפות ומברכים בשם ובמלכות: "שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה" (לפי סקר YNET 95% מהחילונים מדליקים נרות חנוכה). מה שמעניין, חכמי התלמוד לא התייחסו כלל לנצחון המלחמה. בתלמוד מזכירים רק את נס פך השמן: "...ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאו ימים טובים בהלל ובהודאה". אז גם קבעו להדליק נר אחד שמונה ימים. רק במאה השישית, התגבשה ההלכה שמדליקים ביום הראשון נר אחד והולך ומוסיף עד שמונה נרות. מדוע התעלמו חכמינו מהמרד? סברה אחת - שדעת חכמים לא היתה נוחה מן החשמונאים, שהיו ממשפחות הכוהנים ולקחו לעצמם אף את המלוכה. סברה שניה -בסוף מלוכת החשמונאים שארכה כמאתיים שנה (לא כדברי ביבי 80 שנה), נטו לכיוון הצדוקים (מין רפורמים של התקופה דאז). למזלנו, הנצחון במלחמה נכתב בפרוט רב בספר החשמונאים ובספרו של יוסף בן מתתיהו. למרות התעלמות חכמי התלמוד מהמלחמה, בברכה בכל זאת מזכירים: "נתת גיבורים ביד חלשים וכו'", אך הגבורה פה מיוחסת לקב"ה ולא "לכוחנו ועוצם ידינו".

כינון חזש
 עיתון גימלאי חדרה
 253 | כסלו תשע"ח | דצמבר 2017

עורכת ראשית: יונה מאור
חברי המערכת: חוה גדיש, יצחק גולדפינגר, יאשיהו וולשטין, יפה וינקר, רחל לילין, ימימה לוי, רות לפידור, נגה ניב, זהבה עמל, עמליה (מלי) רוטמן, פנינה שחק, עדי שיטה, בתיה שרייבמן.
רכזת הכתבים ומפיקת העיתון: עו"ס רויטל פוקס, מנהלת המחלקה לאזרחים וותיקים.
הגהה: יאשיהו וולשטין.
המו"ל: "העמותה למען הקשיש" בחדרה טל: 04-6323331
 פקס: 04-6247537
כתובת המערכת: E-mail:kivunhashl@gmail.com
עריכה גרפית והדפסה: אור גרפיקה והדפסות.

אסנת דגו - מאתיופיה לחדרה מאת: יאשיהו וולשטין ובתיה שרייבמן

לאחר שנות עבודה במקומות ובענפים שונים, פרשה לגמלאות. מאז פרישתה אינה נחה אלא תורמת לחברה בשלל אופנים. "פעלתי במשך חמש שנים ב"מקסם" עם ילדי העדה. כשתיים עשרה שנים ניהלתי פעמיים בשבוע מועדון לקשישים. אני שותפה לפעילות בוועד שכונת גני אלון. גולת הכותרת, לדעתי, היא הפעילות במוסד לביטוח לאומי, בו אני מסייעת פעמיים בשבוע לקשישים יוצאי אתיופיה בסבך הביורוקרטיה. בזמני הפנוי אני עוסקת ברקמת תמונות ובבניית סלסולות." במהלך השיחה המרתקת היא הראתה לנו בגאווה מגן הוקרה שניתן לה מהמוסד לביטוח לאומי "על שבע שנות התנדבות ברוכה בשירות הייעוץ לקשיש". לבד מהמגן זכתה אישה מיוחדת זו להדליק משואה בבימת העצמאות בשנה ה-125 לייסוד חדרה. יותר מכך- זכינו אנו, תושבי חדרה, שאישה זו חיה בינו.

את אסנת דגו בת ה-78 ביקרנו בביתה בשכונת "גני אלון". המקום משרה אורה נינוחה של טוב-לב ואינטליגנטיות. אסנת היא אישה חברותית וחביבה. היא מלאה וגדושה במידע בתחומים שונים. לפגישה נילוותה שמחה סמאי ששמשה כמתורגמנית וסייעה לאסנת בהעברת המידע אלינו. אסנת נולדה למשפחת אסלפץ בכפר אוגרה שבאתיופיה, מרחק רכיבה של יום וחצי מהעיר הגדולה גונדר. היא נמנית על חלוצי העלייה מאתיופיה. כשהיתה בת 44 עלתה בשנת 1984 ארצה עם משפחתה במסגרת "מבצע משה", שהיה ראשון מסוגו ובו העלו כ-6,300 איש ממחנות פליטים בסודאן. השם "מבצע

כתיבת כתבה זו מתבצעת ביום בו מציינת העדה האתיופית את חג הסיגד. היום (חמישי), כ"ט בחשוון תשע"ח - 16 בנובמבר 2017, 50 ימים אחרי יום הכיפורים, מקיימת העדה את מסורת הסיגד, שמשמעותו בעברית סגידה. למרות שהסיגד מוכר בקרב רבים כחג, מדובר דווקא במועד של צום ותענית. המנהג המרכזי הוא עלייה ברגל לירושלים, לטקס חידוש הברית בין העם לאלוהים. באופן מסורתי מנוהל האירוע בטיילת ארמון הנציב המשקיפה אל עבר הר הבית, על ידי רבני העדה-הקייסים, המתפללים ומברכים את כל באי ההתכנסות.

מה החזון שלך?
 "שנזכה שבית המקדש ייבנה במהרה, שיהיה שלום בארץ ושתגבר האחדות בעם."
אסנת היא אישה משכמה ומעלה. הידע וניסיון החיים שצברה הם רבים והיא נמצאת עם שתי רגליה על הקרקע. מומחים אינם רואים בקליטת עולי אתיופיה נטל חברתי ועול כלכלי, אלא משאב ונכס תרבותי. בת העדה אסנת נמנית על קבוצת הפנים היפות של חדרה. ירבו כמותה בישראל.

משה" ניתן על ידי המגבית היהודית המאוחדת על שם משה רבנו, שהוביל את בני-ישראל לארץ כנען. אסנת: "הקבוצה שלנו מנתה כחמשת אלפים מיהודי אתיופיה והגענו בהליכה רגלית עד לגבול סודאן. הצעידה הרגלית הקשה של משפחות, קשישים וילדים קטנים ארכה חודשים, ואחריה נאלצנו להמתין במשך כשנתיים במחנות הפליטים עד הטסתנו, דרך בלגיה, לארץ ישראל. עקב קשיי הדרך והתנאים התברואתיים הקשים במחנות ההמתנה בסודאן נפטרו רבים מכלל הממתנים לעלייה, כולל ארבעה מעשרת ילדי ביניהם תינוק בן שנה. היו מקרים רבים של משפחות שצעדו מאות קילומטרים במדבר ללא פגע, אך מתו לאחר שאכלו ממזון מזוהם שהגיש הצלב האדום. כשאחרי כל התלאות האלה, הגעתי לארץ ישראל הרגשתי כאילו נולדתי מחדש." גזירות רבות נגזרו על היהודים באתיופיה אך, כבארצות אחרות שרדה שם קהילה נאמנה לדת ישראל ומלאת געגועים לירושלים. שיר הגעגועים "ירח" של איש חדרה שלמה גרוניך ומקהלת "שבא" שזמרה, רובם ככולם חדרתיים, מתחיל במילים האופייניות לכך:

קהילה תומכת חדרה

תכנית המיועדת לבני הגיל השלישי, המעוניינים להמשיך להתגורר בביתם, ומסרתה שמירה על איכות חיים עם ביטחון אישי ושקט נפשי, חיסכון בעלות אחזקת הבית ותשלומים על תיקונים.

התכנית פותחה ע"י אשל-ג'ונס ופועלת בשיתוף פעולה ובפיקוח עיריית חדרה, העמדתה למען הקשיש ומשרד הרווחה והשירותים החברתיים.

סל השירותים של הקהילה התומכת כולל:

- * אבות/אם קהילה - שומרים על קשר אישי, מבצעים עבודות תיקונים קלים בבית, ללא תשלום, מתווכים ומפנים לבעלי מקצוע אמינים במידת הצורך.
- * מסייעים בפתרון בעיות.
- * פעילות חברתית מגוונת הכוללת: מסיבות ואירועים בחגים, הרצאות, טיולים, נופשוים.
- * מוקד מצוקה הפועל 24 שעות ביממה, 365 ימים בשנה.
- * ביקור רופא בביתך 24 שעות ביממה בעלות סמלית של 25 ש"ח לביקור.
- * אמבולנס לפינוי לחדר מיון, או לסייע בהרמה במקרי נפילה, בהשתתפות סמלית של 27 ש"ח
- * ייעוץ רפואי טלפוני (כולל הפנייה לביה"ח).

מהיום ניצולי שואה זכאים להצטרף לקהילה במחיר סמלי מקסימלי של 25 ₪ לחודש, ללא תלות ברמת ההכנסות.

לפרטים והרשמה:
 ראיסה צ'רניקוב 050-8290656 ירח באומגרטרן 050-8290654
 ולדימיר בליטמן 050-8290657 מיכאל מזרחי 050-8290658

"הירח משיח מעל, על גבי שק האוכל הדל המדבר מתחתי, אין סופו לפנים, ואמי מבטיחה לאחי הקטנים. עוד מעט, עוד קצת, להרים רגליים מאמץ אחרון, לפני ירושלים."

לאסנת ולבעלה מהרי יש שבעה ילדים (כולל הצבר היחיד שבהם) המפוזרים ברחבי הארץ ועוסקים במיגון עיסוקים מכובדים. בני הזוג התברכו בשלושים נכדים ובעשרה נינים (כ"י).

יד שרה - עם המשפחה בכל שלבי החיים מאת: רות לפידור

סניף חדרה נותן שירותים לאנשים הגרים צפונית לנתניה, בנחל עירון, עמק חפר ועד מבואות חיפה. בסניף 34 מתנדבים מכל הקשת החברתית. בראשם **עופר שושני** מנהל הסניף, **ציפי גולן** אחראית התפעול שגם קולטת ומשבצת את המתנדבים. המתנדבת הוותיקה בסניף היא **אביבה ברודני** שמתנדבת 29 שנים וקיבלה תעודת "נאמן" מיד שרה ואת המתנדב מערייית חדרה. ראיתי אור בעיני **טובה רובינשטיין** ושאר המתנדבים כאשר סיפרו על ההתנדבות שלהם. תחושת הסיפוק, העזרה לזולת והכרת התודה מציבור הלקוחות מניעים אותם להתנדב פעמיים בשבוע. המתנדבים מיעצים, מסבירים, מתקנים, מחליפים ציוד ומספקים את הציוד ללקוח על פי צרכיו. רוב הציוד ניתן בהשאלה לשלושה חודשים תמורת פיקדון שמוחזר ללקוח לאחר שהציוד חוזר לסניף. את שפע המוצרים אפשר לראות באינטרנט בקטלוג שמוצג באתר "יד שרה".

הידע והניסיון שנצברו ביד שרה הם כלים חשובים לשיפור איכות חייהם של אנשים בעלי צרכים מיוחדים בישראל - ובעולם כולו. יד שרה הוא מודל לחיקוי בעולם כולו. בינואר 2005 קיבלה יד שרה הכרה רשמית מהקהילה הבינלאומית והוענק לה, פה אחד, מעמד של יועץ מיוחד למועצה הכלכלית חברתית של האו"ם. יד שרה היא הארגון הישראלי, היהודי הראשון, ארגון שאינו

ממשלתי, שקיבל מעמד כזה. כמו כן יד שרה גרפה פרסים רבים מהנשיא, יו"ר הכנסת, שר הבריאות ועוד.

סניף חדרה ממוקם במרכז הרפואי "הלל יפה" חניון אחורי ע"י בריאות הנפש. הסניף פתוח כל יום משעה 10:00 עד 14:00 ואח"כ מ-16:00 עד 18:00. יום ו' וערבי חג מ-10:00 עד 12:00. ביד שרה חדרה זקוקים לעוד מתנדבים כדי שיוכלו לפתוח את הסניף לאורך כל שעות היום.

טלפון 04-6204444 מוקד ארצי 6444 *

ביקרתי בסניף "יד שרה" הממוקם בבית חולים "הלל-יפה" בחדרה ומצאתי סניף שוקק חיים. ראיתי אנשים בכל שלבי החיים באים לשאול ציוד. נשים לאחר לידה שזקוקות למשאבת חלב וציוד לתינוקות, צעירים הזקוקים לקביים, חולים השוהים בבית חולים, קשישים הזקוקים לשיקום אחרי ניתוח, בעלי מוגבלויות ועוד. אנשים רבים בריאים, מטפסים לפסגות גבוהות וחולמים חלומות על עתיד וורוד. יום אחד נקטע חלומם על ידי אירוע מוחי או מחלה קשה. חייהם משתנים, הם הופכים לחולים סיעודיים, זקוקים לשורה ארוכה של ציוד שעולה הון תועפות. יד שרה מאפשרת לכל אדם להמשיך את חייו בביתו עם משפחתו בסביבה הטבעית שלו ולא במוסד סיעודי.

איך כל זה התחיל? בשנת 1976 עברו אורי ומיכל לופוליאנסקי לגור בירושלים. החורף הקשה בשנה זו גרם לבעיות נשימה אצל תינוקות רבים שנזקקו למכשירי אדים. כדי להקל על מצוקתם קנה לופוליאנסקי מספר מכשירי אדים ופתח בביתו גמ"ח (גמילות חסדים) להשאלה. הם תלו מודעות במקומות מרכזיים בשכונה. השמועה על גמ"ח "לכלים רפואיים" שפשטה בשכונה, עשתה את שלה וכל מי שנזקק לסיוע ידע לאן לפנות. היום, כארבעה עשורים לאחר פתיחת הסניף הקטן, פעילות יד שרה (על שם סבתו של לופוליאנסקי שנפטרה בשואה) חובקת עולם.

124 סניפים פרוסים ברחבי הארץ ובהם ציוד להשאלה כולל מערך מלא לאשפוז בית, והרבה יותר מכך: יש שורת תשובות המאפשרת לנזקק להמשיך ולהתגורר בביתו עם מיטב האיבזור החדש ביותר והיכולת למצות זכויות רפואיות וביטוחיות. יש גם מוקד מצוקה שניתן להתחבר אליו.

התקשורת ובני הגיל השלישי - רביעי מאת: רחל ילין

תשעה מיליון ישראלים דוברים ונושמים את השפה העברית ברחבי העולם. מרביתם גרים בישראל. עבור יותר מ-1.6 מיליון ישראלים בני 20 ויותר העברית אינה שפת אם והם דוברים אותה ברמה שאינה "טובה מאוד". התמונה משתנה בקרב האוכלוסייה בתקופת הגיל השלישי - רביעי. בה אמנם ידעת השפה אולי שגורה, אך מגבלות הגיל והירידה החושית מונעים מלהשתמש בה ולהפיק ממנה את המירב. בסוף שנת 2014 היו בישראל כ-1,400,266 בני 60+, שהם כ-15% מכלל האוכלוסייה, ויש לתת על כך את הדעת. ממצאי מחקר שנערך בתחילת השנה עבור המשרד לאזרחים ותיקים, מעידים על מגמה ברורה של מבוגרים וקשישים שמאמצים את האינטרנט כבילוי העיקרי. צפייה בטלוויזיה במקום השני (25%), ולאחריה האזנה לרדיו (8%) וקריאת עיתונים 3%.

תפקידיה של התקשורת במדינה דמוקרטית משמעותיים בעיקר בהעברת מידע ופרשנות. הרדיו והטלוויזיה שהינם המקור לקבלת מידע, לימוד, מילוי הזמן הפנוי ובידור, אינם מודעים מספיק למגבלות הגיל ולירידה של השמיעה והראיה בקרב האוכלוסייה הזו, ומשדרים בקצב שאינו הולם את האוזניים בעשור הרביעי. לעיתים רבות "חותכים" את המרואיינים ורגישותם לצרכי הציבור בגיל זה לוקה בחסר. התקשורת לא לוקחת בחשבון שיש "לעצור", יש לבנות משפטים קצרים וברורים יותר, לעיתים אף לאלתר כדי שהעברת החומר תהיה ברורה ומובנת. אולי יש מקום לתכנן פעם אחת ביום, שידור חדשות ומידע כללי לציבור המבוגר, כדוגמת העיתון "דבר" שהוציא בזמנו מהדורות נוספות "הגה" ו"אומר" שנכתבו בעברית קלה ובניקוד. היו אלה שבועונים שהנחילו עברית לעולים החדשים.

האם אין מקום לעשות בדיק בית ולהתחשב באוכלוסייה המבוגרת ובצרכיה?

למילונגה אין גיל (וזו לא מחלה...)

מאת: נגה ניב

באיזה שהוא שלב היא הפסיקה, כי זה פגע במשפחה שלה.

מזה 5-6 שנים יפה נוסעת פעם בשנה לשיעורים בספרד. המורה מארגן את התלמידים ונוסעים לספרד לכפר קטן באזור הבסקים. לשם כחמישה מורים, גרמניה, איטליה, ספרד וישראל. "היינו שם במלון קטן וכל היום רקדנו. בלילה יש מילונגה.

המסורת הארגנטינאית אומרת שלמילונגה האישה צריכה לבוא לבושה יפה אלגנטי והגבר צריך לדעת לרקוד טוב.

לטנגו יש נעליים מיוחדות. הסוליה חייבת להיות מעור. עקב מסוים וגובה מסויים. זה עוזר בריקוד. הריקוד קשה מאוד."

יפה מסבירה מה קשה: "קודם כל האישה חייבת להיות יציבה. בדרך כלל רוקדים צמוד בטנגו. חזה לחזה. ריקוד מאוד סקסי. ככה זה אצל הארגנטינאים. האישה חייבת להישען רק על רגליה אסור לה להישען על בן הזוג שלה. במילונגה מי שנשענת לא יזמינו אותה פעם שנייה לרקוד. כשגבר ואישה רוקדים לרוב אינם מכירים אחד את השני. הגבר הוא הכוריאוגרף של הריקוד. האישה לא יכולה לדעת מה יהיה בעוד שנייה. היא צריכה להיות

מאוד קשובה לגבר. לכן גם חזה מול חזה כי בתנועות הגוף הוא נותן לה סימנים. רומז על כיוון וכו'. הריקוד דורש המון ריכוז. כל הריקוד האישה עומדת רק על רגל אחת. וזה כדי שתוכל להגיב במהירות לדרישות הגבר." בקבוצות הריקוד יש מעט מאוד צעירים, כי צריך להשקיע הרבה אנרגיה בטנגו. הגיל הממוצע בין ארבעים לחמישים.

יפה נזכרת בגעגועים: "הייתי פעמיים בארגנטינה רק בשביל הטנגו! לא טיילנו רק הלכנו לרקוד. זו היתה סדנה של 10 ימים בבואנוס איירס. אתה בא לרקוד וריקודים זה מהבוקר עד הערב. כל ערב שמלה אחרת ונעל אחרת תואמת השמלה. חלק מהכיף זה האיפור והלבוש. אצל נשים רבות שמלות צרות ושסע עמוק כדי שהרגל תהיה חופשית."

יפה מתכננת להמשיך לנסוע לספרד, ובגלל זה היא לומדת ספרדית אצל מורה. לטענתה אין סוף ללימודי הטנגו!!! "אפילו המורים שלי לא מפסיקים ללמוד. כי הטנגו הוא ריקוד שמתפתח כל הזמן." היא חוזרת ומדגישה: "אני לא יכולה להתקיים בלי זה! זה כבר "build in" אצלי. למעלה מעשר שנים. לעיתים אני מגיעה עייפה אך ברגע שאני שומעת את המוסיקה אני מתעוררת וכל העייפות נעלמת. אני מוכנה לוותר על הרבה דברים חוץ מהטנגו. בטנגו אני בעולם אחר. אני ממליצה לנסות. לטנגו אין גיל!"

אולי נעשה גם בחדרה חוג טנגו, אני בטוחה שרבים בגילנו ישמחו לבוא למילונגות בערב.

יפה אברמוביץ, בת 77 מורה לשעבר אלמנה ואמא לארבעה, מגדירה את עצמה כ"מכורה לטנגו". מזה מספר שנים היא נגועה בשיגעון: "במקרה הגעתי לטנגו. זוג חברים יצאו לרקוד פה בסביבה בכל מיני מקומות ושכנעו אותנו להצטרף. בינתיים אברהם בעלי חלה ונפטר ולא רקדתי כמה שנים. מאידך החברים שרקדו טנגו ארגנטינאי בחוגים שהתקיימו בתל אביב הציעו לי להצטרף. משעברו שנתיים השתכנעתי. והיא ממשיכה בהתלהבות: **"זה לא יאומן מה שהטנגו עשה לי: קודם כל אני אוהבת את המוסיקה היפהפיה הזו, ושנית הקצב ממכר.**

קראתי בעיתון שפסיכולוגים בארגנטינה ניסו לברר מה יש במקצב הזה של ארבעה רבעים שממכר אנשים, ולא מצאו! אבל אתן לך דוגמה מארגנטינה: יש אירוע שנקרא טנגו: ב-12 בלילה מגיעה לאולמות הריקודים תזמורת ענקית של עשרים נגנים ובעקבותיה מאות אנשים, ורוקדים שם עד הבוקר. בשש בבוקר אוכלים ארוחת בוקר והולכים לעבודה, חוזרים הביתה וחוזר חלילה. האנשים האלה לא מסוגלים להפסיק לרקוד. הם ממש התמכרו לזה."

יפה מסבירה שהיא מכורה במידה הנכדים שלה מתלוננים ש"יש להם סבתא שרק הטנגו מעניין אותה". פעמים רבות הם מרגישים מקופחים ואפילו כועסים כי היא לא באה לאירועים שלהם בגלל הטנגו. השנה נכחו בני משפחתה בהופעה שלה והם התלהבו עד כדי כך שחשבו כאילו הם נמצאים בפלנטה אחרת. בכל העולם יש קבוצות טנגו. אפילו באירן רוקדים טנגו. טנגו זאת שפה.

יפה ממשיכה: "התחלתי עם שיעורים קבוצתיים פעם בשבוע ופעם נוספת שיעור פרטי. בלי שיעורים פרטיים אי אפשר להתקדם בטנגו זה חוק! כי כל אחד יש לו קושי אחר ובשיעור פרטי מטפלים בזה. כל החוגים מתקיימים בתל אביב. שכרתי

דירה קטנה שם רק בשביל הטנגו זה ממלא אותי לגמרי. לפעמים הגעתי לשיעור ולא היה לי בן זוג וטנגו זה ריקוד זוגות של גבר ואשה. מסתבר שיש גברים שרוקדים טנגו בתשלום זה מאוד מקובל בארגנטינה. מצאתי אדם כזה שהיה רקדן טוב ותמורת תשלום עמד לשיירותי בזמן השיעורים. היום אני לומדת פעמיים בשבוע אצל רונן-מורה שהוא רקדן בקנה מידה בינלאומי, ועוד 1-2 פעמים שיעורים קבוצתיים."

והמילונגה, מהי?

מילונגה זה ערב הריקודים של טנגו. היתה תקופה שבה הלכה למילונגות לפחות ארבע פעמים בשבוע. חוץ מהמילונגות היא רקדה בערבי שישי ובמוצאי שבת.

העמותה למען הקהילתית של חדרה
המחלקה לאזרחים וותיקים

הטלוויזיה הקהילתית של חדרה

אנו משדרים בערוץ 98 בכבלים ובלווין

בימי שלישי בשעה 19:00
בימי שישי בשעה 17:30

הכתבות למגזין 204 חודש דצמבר:

1. מוקד עירוני - שושי אובר וזלמן בודנר
2. זוכרים את יואב נטע - נגה ובני ניב
3. מתנדבי קהילה תומכת

מטיילים בירושלים - אילנה ויסמן

העמותה למען הקשיש בחדרה

מטיילת בהנאה עם

טילי כון ירון 82"מ

הסעות | אוטובוסים מיניבוסים טרנזיטים מפוארים וממוזנים קשר אלחוטי | וידאו טלוויזיה.

רח' המסגר 22 אזה"ת, חדרה

טל: 04-6341827

כצאי לקרוא

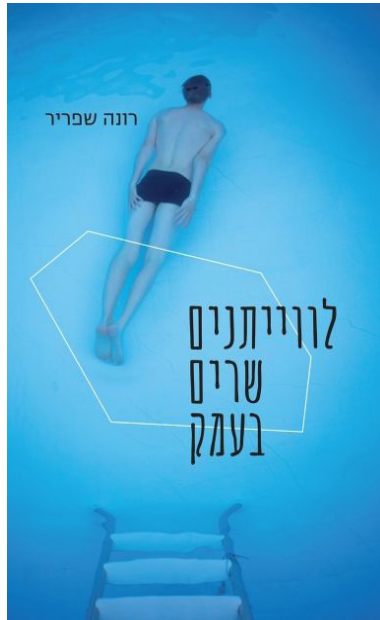
מאת: יפה וינקר

"לווייתנים שרים בעמק" – רונה שפריר

"לווייתנים שרים בעמק" הוא רומן לא שיגרתי. זה מסע אל קו התפר שבין החיים למוות, שנע בקלילות בין גבולות המציאות וההזיה. מצב שיכול לקרות בכל קהילה אנושית.

השאלות שהוא מעלה מבטאות את המציאות של כל מקום שבו חיים בני אדם וכל מקום שהם מתים.

הספר מפגיש שתי דמויות חריגות בקיבוץ, מרגלית, נכדתה של אחת הוותיקות, ילדת חוץ דחויה ואביעד בנו בן ה-17 של אחד מעמודי התווך בקיבוץ, שהלך לעולמו והשאיר נער מבולבל, מוזר, שונה, חריג. העלילה נעה באיטיות ויש בה חזרות, אבל עם כל חזרה מתווסף עוד פרט, עוד מידע ובונה את המתח ואמפתיה אל גיבוריה. הנער בן ה-17 צריך להיפרד מן הפנטזיות להיות גיבור גדול ומרגלית צריכה להיפרד מן המאהב שמת מזמן ולהמשיך הלאה.

מי מכיר? מי יודע?

מאת: יצחק (צ'קלה) גולדברג

ר' יצחק לייב גולדברג

כאשר הפנתה ידיתי **תמר זעירא** את תשומת ליבי לאישיותו של ר' יצחק לייב גולדברג לא ידעתי ולא הכרתי במי המדובר. ביקשתי את מתנדבת המוזיאון המסורה **רחל יפלא** לנבור במסמכי ארכיון מוזיאון החא'ן והיא גילתה לי אוצר של ממש.

יצחק לייב גולדברג נולד בי"ב בשבט שנת תר"ך (1860) בעיירה שאקי שבצפון מערב האימפריה הרוסית (ליטא). היה תלמיד בחדר ולאחר מכן בישיבה ועסק בוויילנה במסחר ובפעילות ציונית. בשנת 1897 היה ציר בקונגרס הציוני הראשון. היה חבר באגודת חובבי ציון ושימש כחבר מרכז ציוני רוסי (ואף נאסר בגין פעילות זו). גולדברג הצליח מאד בעסקיו, עשה הון במסחר והקדיש חלק נכבד מהונו למעשה הציוני. עזרה לו בכך רעייתו רחל (לבית פינס) שבהא מבית אמיד ונישאה לו בשנת 1888. בשנת 1890 הקים את "אגודת וילנה" שהייתה אחת מארבע האגודות שהקימו את חדרה בשנת 1891. באותה שנה רכש גולדברג מאות דונם קרקע בחדרה למטרת נטיעות והפקיד על ביצוע המלאכה את מרדכי עפרון מחדרה.

בשנת 1896 תרם יצחק לייב גורדון 200 דונם מאדמותיו בחדרה לקרן הקיימת לישראל ובכך היה התורם הראשון ליישום רעיון קק"ל הציוני. בארכיון החא'ן בחדרה מצוי דף הניר בו כתב יצחק לייב גורדון בכתב ידו: "... אני החתום מטה י.ל. גולדברג בוויילנה נתתי חלק מהאדמה השייכת לי במושבה חדרה במתנה לקרן קיימת בישראל ועל זה הוצאתי כבר שטר נתינה..."

מפעליו הכלכליים – ציוניים היו רבים: הוא תמך בתיאטרון "הבימה" ואף נידב מגרש לבנייה במיקומו הראשון של התיאטרון בשדרות רוטשילד בתל אביב. הוא הוציא על חשבונו את כל כתבי ביאליק ואף מסר לסופר 3000 עותקים במתנה על מנת לעזור בפרנסתו של ביאליק. גולדברג השתתף ברכישת אדמות החולה בשנת 1933. היה בין מייסדי בית החרושת ללבנים "סיליקט" ששימש לבניית העיר תל אביב. נטע פרדסים והקים בתי אריזה. היה שותף בייסוד בית החרושת למלט "נשר". תרם 7500 ליש"ט להקמת האוניברסיטה העברית על הר הצופים. רכש בה-ר-טוב 1500 דונם והקים בה חווה לתפארת. לקראת מותו ציווה בשנת 1935 את מחצית הונו לענייני תרבות ורוח ב"קרן יצחק לייב ורחל גולדברג". יצחק לייב גולדברג שכונה גם "הנדיב הלא ידוע" נפטר בט"ו באלול תרצ"ה (1935) ונטמן בבית העלמין ברחוב טרומפלדור בתל אביב.

הסופרת, רונה שפריר היא תושבת חדרה וכך יכולתי סוף סוף לדבר עם סופר ולהבין באמת את המשפט "למה התכוון המשורר, הסופר" כשכתב את יצירתו.

שאלתי את הגברת שפריר איך סופר מחליט על מקום העלילה על הדמויות והקשרים ביניהן?

"רעיון חממת הפלפלים ששם שוכבים אנשים במצב מונשם מורדם בא לי כשראיתי את חמי במצב הזה. התמונה הזו העלתה בי בבת אחת את הרצון לדעת מה יש שם. המתח שזה יוצר. היה ברור לי, שאלה תהיינה שתי דמויות מיוחדות בסיטואציה הזו, שתרצנה לבדוק את המקום. אני נכנסת לנעליהם של מרגלית ואביעד ונותנת להם להוביל את העלילה.

בחרתי בשתי דמויות שאינן נורמטיביות, בשוליים. אני מאמינה שמי שנמצא בשוליים מסתכל על האמצע אחרת וזווית הראיה שלו מעניינת יותר. ידעתי שהנער מתי שהוא יצלול כי רציתי משהו עם עומק, לא חשבתי בהתחלה על לווייתנים.

ידעתי מהתחלה שאביעד הוא נער לא רגיל. הוא מסתכל על כולם איך הם מתנהלים אך הוא לא שם, דמות מעניינת להסתכל דרכה.

את דמותה של מרגלית ראיתי ממש לנגד עיני גבוהה, גלוחת ראש שונה. אנשים שאינם בדיוק נורמטיביים. הם מאוד מעניינים אותי."

והלווייתנים איך הם הגיעו לספר?

"זה באמת קרה לי, סיפור אמיתי. שלושה לילות ברצף חלמתי על לווייתנים, והבנתי שהנער בסיפור מזכיר לי אותם. חקרתי רבות בעניין למדתי שהלווייתן הוא בעל חיים מאוד אינטליגנטי, יונק שונה מאוד מהיונק ששמו אדם."

חדשות האינטרנט

מאת: יצחק (צ'קלה) גולדברג

אתר אינטרנט ייחודי שנועד להציל ולשמר את הזמר

העברי המוקדם: www.zemereshet.co.il

אתר זה "זמרשת" הוקם על ידי חבורה של שוחרי הזמר העברי המוקדם שפועלת בהתנדבות ושמה לה למטרה להציל מהכחדה את השירים שחוברו והושרו בעברית מראשית הציונות ועד הקמת המדינה (פרק זמן זה הוא שלב ראשון בעשייתם). האתר ערוך בצורה מסודרת ומפורטת וניתן למצוא בו רשימות שירים הזכורים לנו מילדותנו בצרוף למחקרים ועובדות נלוות המאירות את עינינו.

מומלץ ביותר לכל מי ששירה ונוסטלגיה מדברים לליבו ומעלים על שפתיו מנגינות נשכחות.

מאוזן:

	9	8	7		6	5	4	3		2	1
			12					11			10
17				16	15				14		13
		20				19					18
			22				21				
27		26		25				24	23		23
				30		29					28
			34			33	32				31
	36								35		
		40					39			38	37
			45	44	43		42	42			41
49		48			47						46
					51					50	

1. חג האורים (2, 6) 7. משתמשים בהם
- בחג 10. נחשול 11. מריבה, קטטה 12. מאיר,
- זורח 13. אבא אמא לילדים 15. חלון ראווה
18. מעודן, מפונק 19. עדרו 20. לוז, מין
- אגוז 21. מושב בעמק חפר 23. שכונה
- בירושלים 25. אריס, משועבד 28. כלל הנולדים
30. ערמומי, מורכב 31. גוזר, חותך 32. אפיפית
34. אוטם, סותם 35. מאכל לחג 36. קידומת
- הולנדית 37. סוג 39. בטלן לא יוצלח
40. התקיים 41. מנורת החג 43. אורח נשים
46. אגרופן 47. ממאכלי החג 50. זורק, מטיל
51. מוכרת ירקות

מאונך

1. שם נוסף לחג 2. מידת נוזלים 3. מאכל לשבת
4. שתק 5. קרס 6. חבורה אלימה 7. חיה טורפת
8. חלוש, רפה 9. מכשיר איתות 12. דברי הבל
14. טמפו, מקצב 16. סהר, לבנה 17. בת קול
19. חייב 21. איפה היכן 22. וסט, סוודר 23. א.
- מאהב איטלקי 24. רפידה לנעלים 26. מאפה
- בסיסי 27. מספר ימי החנוכה 29. חריג מובדל 30. מדוכא, עצוב 33. מום
36. הודאה, גילוי 37. טרוריסט 38. גומל, מעניש
42. ממון 44. מטח יריות 44. ארשת פנים 45. ילקוט 48. ילד 49. סגן

38. גומל, מעניש 37. טרוריסט 36. הודאה, גילוי 33. מום 30. מדוכא, עצוב 29. חריג מובדל 27. מספר ימי החנוכה 26. מאפה 25. אריס, משועבד 24. רפידה לנעלים 23. א. 22. וסט, סוודר 21. איפה היכן 20. לוז, מין 19. עדרו 18. מעודן, מפונק 17. בת קול 16. סהר, לבנה 15. חלון ראווה 14. דברי הבל 13. אבא אמא לילדים 12. דברי הבל 11. מריבה, קטטה 10. נחשול 9. מכשיר איתות 8. חלוש, רפה 7. חיה טורפת 6. חבורה אלימה 5. קרס 4. שתק 3. מאכל לשבת

הצצה להלצה

מאת: יאשיהו וולשטיין

נס כד השמן

ילד: "אמא, מהו נס כד השמן?"
 אמא: "אממ, נו איך אני אסביר לך, נכון יש את הסוללה של האייפון?
 תחשוב שהיא הספיקה לשמונה ימים."
 ילד: "וואו..."

סופגניות לא טריות

אישה לחברתה: "בשבוע שעבר שלחתי את בעלי להביא סופגניות מהמכולת. בדרך הוא קיבל התקף לב ונפטר."
 "נו, מה עשית?", שאלה החברה. "לא הייתה לי ברירה, אכלתי סופגניות של אתמול."

סופגניה מדברת

שתי סופגניות נמצאו במחבת עם שמן רותח.
 סופגניה אחת אמרה לשנייה: "וואי, איזה חום פה!"
 השנייה אמרה: "יו, איזה קטע, סופגניה מדברת..."

גיוון

איש אחד שאל את אשתו: "למה את מכינה לביבות בגדלים שונים?"
 ענתה לו אשתו: "הרי ביקשת לגוון באוכל, לא?"

חג חנוכה טעים ומדליק.

חג נהדר ושמח עד כלות הכוח.

מהמטבח של סבתא

מאת: בתיה שרייבמן

מתכוני לביבות לחנוכה

לביבות אתונקות עם גבינה וחמוציות

מתכון באדיבותה של אנג'לה צ.

חומרים:
 500 גרם לבנה * 2 ביצים טרופות * 3/4 כוס סוכר
 3/4 כוס קמח תופח * 1 כפית תמצית וניל
 * 3/4 כוס חמוציות יבשות לא מסוכרות * שמן קנולה לטיגון
 אבקת סוכר לעיטור

ההכנה:
 מערבבים היטב את מרכיבי הלביבות ומאחסנים במקרר כחצי שעה.
 יוצקים שכבה דקה של שמן למחבת ומחממים היטב.
 בידיים מקומחות יוצרים לביבות ומניחים במחבת לטיגון כדקה מכל צד, עד שהלביבות מזהיבות.
 מעבירים לצלחת מרופדת בנייר סופג.

לביבת אנק משפחתית

חומרים:
 4 תפוחי אדמה בינוניים * 4 ביצים * 4 כפות קמח
 צרור עירית קצוצה * מלח ופלפל לפי הטעם
 שמן לטיגון

ההכנה:
 מבשלים את תפוחי האדמה, מקררים ומקלפים, מועכים אותם למחית (פירה), מוסיפים את כל שאר החומרים, ובוחשים היטב.
 מחממים מחבת גדולה עם שמן כשהשמן רותח מוסיפים את הבלילה, מטגנים משני הצדדים. מעבירים לצלחת גדולה עם נייר סופג.
 מגישים חם, ניתן לצרף למנה יוגורט בעת ההגשה

בתיאבון וחג אורים שמח

"קפה אירופה" בכנסת מאת: ימימה לוי

הפיקוד הבכיר של ביה"ס לפיקוד והדרכה של המשטרה, לא חדל מלרגש את חברי "קפה אירופה" במחוות משמחות. בחודש שעבר, יזם הפיקוד ביקור של שורדי השואה מחדרה בכנסת. את פנינו קיבל ח"כ **מיקי לוי**, שהיה מפקד המשטרה של מחוז ירושלים. פרט להדרכה במקום, זכינו לפגישה עם ח"כ **אלעזר שטרן** ("יש עתיד"), שהוא דור שני לניצולי שואה. בין יתר דבריו, הסביר את חשיבות הביקורים של חיילים וקצינים שלנו במחנות בפולין. פרט לחוויית טראומת השואה, הביקור גם מגביר את המוטיבציה שלהם לחתום קבע. היתה פגישה מפתיעה ומשמחת עם ח"כ **רויטל סוויד** (תושבת חדרה לשעבר), שאף היא התרגשה לפגוש את שורדי השואה.

חן לפיקוד הבכיר על היוזמה הנפלאה!

סיפורו של רחוב רחוב כ"ט בנובמבר

מאת : יצחק (צ'קלה) גולדפינגר

לפני ימים ספורים העלינו על נס תאריך גורלי בתולדות מדינתנו, 29 (כ"ט) בנובמבר עת מלאו 70 שנה להחלטת עצרת האו"ם על הקמת מדינת ישראל.

ביום זה בשנת 1947 החליטה עצרת האו"ם ברוב של 33 קולות כנגד 13 ו-10 נמנעים על חלוקת ארץ ישראל המנדטורית (עד אז הייתה תחת שלטון המנדט הבריטי) לשתי מדינות, יהודית וערבית. היה זה הצעד הראשון להקמת מדינת ישראל והכרזתה כישות ריבונית בקרב העמים.

להנצחת תאריך משמעותי זה החליטה עיריית חדרה לקרוא לרחוב המרכזי בשכונת בית אליעזר בשם, רחוב כ"ט בנובמבר. בשכונה זו שהוקמה בראשית שנות ה-50 של המאה הקודמת נסלל כביש רחבי שחצה את כל השכונה מרחוב יגאל במערב עד רחוב דביר במזרח והוא נושא שם זה.

התפתחותה של חדרה נוכח גלי העלייה שפקדו אותה חייבה את העירייה לסלול כבישי גישה רבים. כך זכינו להנציח תאריכים בעלי משמעות ברחובות חדרה

הגדלה. התאריך כ"ט בנובמבר יזכר לעד כנדבך הראשון בהקמתה של מדינת ישראל.

לפרטים על פעילויות ואירועים נוספים בצמותה
חפשו אותנו באתר www.amuta4kashish-hadera.org.il